

Dames THe-blik: Logeren in het verpleeghuis

De Dames THe, Tineke van den Klinkenberg en Hetti Willemse schrijven hun tweede blogserie voor Waardigheid en trots over hun zorgvisite ervaringen om de zorgsector scherp te houden en goede zorg te stimuleren. De Dames THe gaan sinds 2011 onverwachts op zorgvisite bij verpleeghuizen en woonzorgcentra door heel Nederland. Ze beoordelen de huizen op het 'thuis voelen' en kijken ernaar met de blik van: hoe zouden wij dit verpleeghuis voor onze eigen vader of moeder vinden?

Onze tante, 95 jaar, woont sinds begin dit jaar in een woonzorgcentrum in Amsterdam Noord. Qua afmeting en vorm is het een aardig appartementje waar wonen en slapen weliswaar in open verbinding tot elkaar staan, maar eigen ruimten kennen. Tante heeft het er naar eigen zeggen goed. 'Nederland is heel best voor zijn ouderen.' Toen tante nog op haar eigen woninkje vertoefde, kwam haar in Australië wonende dochter elk jaar vier weken op bezoek. Ze logeerde bij haar moeder en zorgde die weken voor haar. Hoe gaat dat nu? Het woonzorgcentrum stelde haar een inklapbaar bed ter beschikking. Elke avond zette nicht het bed uit in het woongedeelte. Niet betaalt voor het gebruik van de maaltijden. Logisch. Geen enkel punt. Een verzorgende is er al die weken niet nodig om moeder bij de persoonlijke verzorging te helpen. Moeder en dochter zijn al jaren op elkaar ingespeeld. Niemand bij nodig. En toch. Na twee weken moest nicht haar koffertje pakken en onderdak bij haar broer over 't IJ zoeken en elke dag via drie bussen naar moeder toe. Daardoor kon zij noch 'morgens, noch 's avonds de helpende dochterhand bieden. Zo zijn de regels, hè? Twee weken is de maximaal toegestane logeertijd. Nicht wil best betalen voor het overnachten. Maar nee, men is onverbiddelijk.

Gemiste kans

Of neem de in het Oosten des lands wonende zoon die moeder in de kleinschalige woonvorm midden in het Groene Hart opzoekt. Een hapje mee-eten, zelfs tegen betaling en het geld in een leuke dingen potje stoppen, zit er niet in. Kan niet. Dus gaat hij maar naarstig op zoek in het dorp naar een ophaalmaaltijd. Een gemiste kans. Via mee-eten ervaar je als naaste veel meer, je zorgt voor wat meer reuring en sociaal contact, leert andere bewoners kennen en wie weet slecht het ook wel een drempel om andere dingen op te pakken.

We horen het verzorgenden maar al te vaak zeggen: bewoners krijgen zo weinig bezoek. En waardoor komt dat vooral? De kinderen en kleinkinderen van bewoners wonen ver weg. Daarom kun je niets van ze verwachten. En iedereen heeft het al zo druk; leidt zijn/haar eigen leven. De kinderen zijn intussen zelf ook al zelf de vijftenzestig gepasseerd. Dus komen ze weinig tot niet. Einde gesprek.

‘Er is te weinig service voor verder weg wonende familie om het hen makkelijk te maken vaker en langer op bezoek te komen.’

Hotelkamer

Wij vragen door. Wat biedt u zelf voor mogelijkheden? Wij kennen er gelukkig een paar.

Zo waren we in De Eschpoort in Enschede. En ook al waren we kritisch op de megalomane bouw, een onmiskenbaar voordeel was wel dat er twee prachtige vriendelijk geprijsde ‘hotelkamers’ beschikbaar waren voor gasten. Of neem Topaz Overduin in Katwijk aan Zee. Een familiebungalow in de duinen waar je desgewenst als bewoner van het huis samen met je familie je intrek in kunt nemen. Je maakt er een lekkere familievakantie van. En ook zien we wel eens prijslijsten voor aanvullende diensten op websites waarop staat wat een overnachting voor een gast kost.

Tijdens een fietsvakantie in Duitsland kwamen we via booking.com op een aantal hotelkamers terecht die gekoppeld waren aan een terrein en gebouwencomplex waar ouderen met een zorgvraag verblijven.

Proeflogeren

Een ander idee is om als medewerkers eens te gaan logeren in het huis waar je werkt. Voordat De Nieuwe Antoniehof in Epe van zorgorganisatie Viattence, door zorgvisite met maar liefst vijf THE kopjes gewaardeerd, in gebruik werd genomen, zijn medewerkers er met elkaar een paar dagen gaan logeren om zelf te ervaren hoe je leven als bewoner er dan uit ziet, maar ook om de puntjes beter op de i te krijgen.

Je kunt daarnaast ook denken om voor eventueel toekomstige bewoners een paar dagen proef- logeren mogelijk te maken. En nee, dan niet op een aparte eerstelijns verblijfafdeling maar gewoon in het huis zoals

het 'in het echie' zou zijn.

In zijn algemeenheid is er naar onze ervaring nog te weinig service voor verder weg wonende familie om het hen makkelijk te maken vaker en langer op bezoek te komen. Hoe anders is dat in de ziekenhuissector waar de Ronald Mac Donald huizen alle comfort bieden om het familieleden mogelijk te maken nabij hun zieke dierbaren te zijn. Het is eigenlijk heel gek dat de ouderenzorg hierop achter loopt. Juist de ouderenzorg heeft letterlijk alles in huis om geen enkele barrière op te leggen om verder weg wonende familieleden een plek in de gastvrije herberg te verschaffen.

Meer weten

- [Lees ook de eerdere blogs van de Dames THE-blik](#)
- [Lees ook over de mogelijkheid om te logeren bij Topaz](#)

tags:

[Blogs Dames THE-blik](#) (49)

thema:

[Wonen en welzijn](#) (253)